

Sygn. akt V KK 223/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Andrzej Stępka

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wępa

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **P.Z.**

skazanego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2017 r. poz. 783 t.j.)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 lipca 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w N.

z dnia 16 marca 2018 r., sygn. akt II K .../17,

I. uchyla rozstrzygnięcia zawarte w punktach 1, 2 i 9 zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. postępowanie karne przeciwko P.Z. umarza;

II. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

P. Z. został oskarżony o to, że w dniu 4 maja 2017 r. w N., wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 5,26 grama brutto oraz 13 sztuk tabletek ecstasy, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2017 r. poz. 783 t.j. - dalej: „u.p.n.”) w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w N., wyrokiem z dnia 16 marca 2018 r., uznał P. Z. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 62 ust. 1 u.p.n. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 70 ust. 4 u.p.n. orzekł od oskarżonego nawiązkę w kwocie 2000 zł na rzecz Poradni Profilaktyki i Terapii Uzależnień „MONAR” oraz zasądził na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 23 marca 2018 r. wobec nie zaskarżenia go przez strony postępowania.

Od powyższego wyroku kasację na korzyść skazanego wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny i zarzucając rażące i stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., polegające na wydaniu w dniu 16 marca 2018 r. wyroku skazującego P.Z. za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegający na posiadaniu w dniu 4 maja 2017 r. w N., wbrew przepisom ustawy, substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 5,26 grama brutto oraz 13 sztuk tabletek ecstasy, podczas gdy postępowanie co do tego samego oskarżonego o ten sam czyn zostało już zakończone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w N. wydanym w dniu 5 października 2017 r. w sprawie o sygn. II K .../17, wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i umorzenie postępowania w tym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, stąd jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Nie ulega wątpliwości, że P.Z. wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 5 października 2017 r., sygn. II K .../17, który uprawomocnił się w dniu 12 października 2017 r., został uznany za winnego tego, że w dniu 4 maja 2017 r. w N., posiadał substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w ilości 5,26 grama brutto oraz 13 sztuk tabletek ecstasy, czym działał wbrew przepisom ustawy, a który to czyn został zakwalifikowany jako występki z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to skazany na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Z porównania opisu tego czynu oraz czynu przypisanego w przedmiotowej sprawie wynika, że oba będące przedmiotem osądu

w tych sprawach przestępstwa, dotyczyły zabronionego posiadania przez tę samą osobę, w tym samym czasie i miejscu, tych samych i w tej samej ilości substancji psychotropowych.

W tym stanie rzeczy uznać należało, że wyrok Sądu Rejonowego w N. z dnia 16 marca 2018 r., sygn. II K .../17, w części dotyczącej skazania P.Z., wydany został pomimo istnienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej (res iudicata). Stan powagi rzeczy osądzonej zachodzi bowiem wówczas, gdy „co do tego samego czynu tej samej osoby” (tożsamość podmiotowo - przedmiotowa), orzeczeniem merytorycznym rozstrzygnięta została kwestia odpowiedzialności karnej. W niniejszej sprawie – jak wskazano wyżej – ten sam czyn - tj. czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, tej samej osoby - tj. P.Z., został już prawomocnie osądzony wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 5 października 2017 r., sygn. II K .../17.

Dlatego Sąd Najwyższy, uznając, że wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., uchylił punkt 1 zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Rejonowego w N. z dnia 16 marca 2018 r., tj. w części przypisującej P. Z. popełnienie zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. postępowanie karne w tym zakresie umorzył (art. 537 § 2 k.p.k.). Konsekwencją powyższego było również uchylenie rozstrzygnięć zawartych w punktach 2 (rozstrzygnięcie o nawiązce) i 9 (zasądzenie kosztów sądowych).

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 632 pkt 2 k.p.k.